

Hvem er „Man“?). Det er dem, som tage sig deraf. I Loven om Overgang fra Sportulering til fast Gage er der udtrykkelig fastsat, at det ogsaa kan skee for nuværende Embedsmænd, naar de selv ønske det, men det er aldeles klart, at denne Bestemmelse er tagen med Hensyn til de nuværende Embedsmænds Løn, eller, om man maaskee hellere vil, til de nuværende Embedsmænds Ret; thi saaledes betragtes det her i Landet. Ingen vil dog vel sige, at det er af Hensyn til Befolkningens Løn, naar man ikke vil lade alle Embedsmænd gaae over til at blive satte paa fast Gage, saalænge de nuværende sidde i Embederne, medmindre de Vedkommende selv ønske det. Derfor kom det mig aldeles uventet, da der blev talt om Befolkningens Løn. Denne Tanke er mig ganske ny; thi Valget berøer jo paa vedkommende Embedsmænd selv; deres Løn stilles i Spidsen som det, hvorpaa det først og fremmest kommer an i det Slags Sager.

Klein: Jeg for mit Vedkommende kan ikke erkjende, at det skulde være Praxis eller vedtaget her i Folkethinget som Princip, at man skulde modsætte sig, at sportulerede Embedsmænd gaae over paa fast Gage efter eget Ønske. Det ærede Medlem for Svendborg Amts 6te Valgfreds (S. A. Hansen) udtalte for saa Diebliske siden, at, da man i sin Tid vedtog Loven af 19de Februar 1861, var det ikke, fordi man i og for sig nærede noget stort Ønske om, at Reformen meget hurtig skulde gennemføres. Man var tilfreds med Reformen, som den indeholdtes i Loven, og vilde taalmodig vente paa, at den bragtes til Udførelse efterhaanden, som de enkelte Embedsmænd døde eller forløbe deres Embeder. Jeg maa tilføje, at for mig er Sagen aldeles uklar, hvis det virkelig skulde forholde sig saaledes med Hensyn til Rigsdagens Stilling ligeoverfor den nævnte Lov. Naar man spørger, hvorfor Rigsdagen i sin Tid meget stærkt ønskede denne Lov, kan jeg kun dertil see to Grunde; den ene er den, at Rigsdagen antog, at det var i Befolkningens ligesaameget som i selve Embedsmændenes Interesse, at der kom fast Gagering istedetfor Sportler, navnlig ogsaa fordi den hele Sportlønningssmaade meget let kunde

fremkalde Mistanke, hvor Spiren dertil var tilstede, eller i Fremtiden maatte blive udsaaet; og den anden Grund er den, at først, naar man havde faaet afflattet Sportlerne og faaet indført fast Gage, kunde der være Tale om at gaae over til — hvad der fra mange Sider har været yttret. Ønske om — en Revision af den hele Sportlønningssmaade. Men forholder det sig saaledes, at man af disse to Grunde ønskede, at fast Lønning maatte komme til at afløse Sportlønningssmaaden, formaaer jeg ikke at see rettere end, at det vilde være i god Conseqvents med Rigsdagens Opfattelse af Forholdene jo før jo hellere at faae realiseret den Tanke, som man havde for Sie. Det Princip, som gjentagne Gange er anført af den ærede Ordfører at skulle være etableret i Rigsdagen med Hensyn til disse Sager, troer jeg, naar Alt kommer til Alt, egentlig kun grunder sig paa, hvad der blev vedtaget en enkelt Gang. Det forekommer mig virkelig at være alt Andet end rigtigt, ja, jeg maa tilstaae, at det forekommer mig fuldstændig urimeligt. Man har i Loven opstillet, at denne eller hiin Lønning maa ansees for at være passende for en Embedsmand med denne eller hiin Virksomhed, med dette eller hiint Arbeide, men nu vil man altsaa ikke indrømme en enkelt bestemt Personlighed, som har denne Virksomhed og dette Arbeide, den Løn, som man engang har vedtaget som passende for dette Embede. Man siger, at man vilde skade Statskassen ved at indrømme den enkelte Embedsmand, som ønsker at komme paa fast Gage, at faae denne faste Gage; thi, siger man, de, som ere bedre tjente med at blive staaende paa Sportelgager, ville ikke søge at faae denne forandret, saa at altsaa Forandringen kun vil skee, hvor den kan være Statskassen til Glæde, og ikke, hvor den kan være den til Fordeel, saa at der ingen Balance vilde komme tilstede paa denne Maade. I den Henseende maa jeg gjøre opmærksom paa, om det er rigtigt at gjøre dette gjældende ligeoverfor en bestemt Embedsmand, og om man i Virkeligheden er sikker paa derved at naae det Formaal, som man sætter sig; mig forekommer det i og for sig at være ret naturligt, om Ministeriet vilde føle sig tilskyndet til efter vedkommende Embedsmænds Ønske at